

Ὁ πικραμένος μου ἔρωτας, στοῦ κήπου τὸ σκοτάδι
δὲ μένει πιά κρυφός.

Τώρα ποὺ καλοκαίρισε λούζεται στ' ἄυλο φῶς
ἀπὸνα γλόμπο ἡλεκτρικὸ ποὺ ἀνάβουν κάθε βράδι.

Ὡ πῶς δακρύζ' ἡ λεύκα μας πάνω στὸν πένθιμο ἴσκιό
ποὺ τὴν τυλεῖ γοργά.

Πόσα στριγγόφωνα πουλιά δὲ συμμαζεύει ἀργὰ
σὰν ξωτικὸ ἀκροθάλασσο, τὸ φύλλωμα βαθίσκιό!

Τρέχει τὸ πότισμα ἄφαντο κι ἀντιβογγᾷ σὰν τέρας
τῆς μοίρας μας γοαυτὸ.

Μάταια ζητοῦν τὸ γέλιο σου ν' ἀναστηθοῦν μ' αὐτὸ
τᾶνθια ποὺ ἀγέρας ἔδειρε στὸ πέρασμα τῆς μέρας.

Μὰ ἡ μοναξιά δὲν ἔλειψε· κι ἄλλη ζωὴ παρέκει
δὲν ἔσυρε τὸ φῶς.

Ὁ ἀγαπημένος πάγκος μας μοῦ ἀπόμειν' ἀδερφός,
καὶ μιὰν ἀράχνη ἀπάνω του τὸ γύρισμά σου πλέκει.

ΒΑΘΕΙΑ ΦΩΝΗ

Καὶ πῶς μπορεῖς, ὦ ἀνήμερε, στὴν πολιτεία ποὺ σέρ-
τὸ βῆμα ταπεινό, [νεῖς
νὰ παραιτᾷς τὰ ἐγκόσμια καὶ τὴν καρδιά νὰ φέρνῃς
σὲ ξάστερο οὐρανό;

Ὡ μείνε κεῖ, κ' ἐνάντιος στὴ μοῖρα σου μὴν εἶσαι
ποὺ σοῦλαχε μικρή.

Ἀνθίς' ἡ δάφνη ἀρίφνητη, — μὰ τὰ ὄνειρά σου σβῆσε,
κ' εἶναι γιὰ σὲ πικρή.

ΚΑΡΔΙΑ ΚΑΙ ΨΥΧΗ

Δέντρα τοῦ κάμπου, ἐλὶά πικρὴ καὶ μαῦρο κυπαρίσσι,
πόσο δειλὰ μοῦ ὑπώνεστε καὶ παραπονεμένα!
Χίλια φαρμάκια γύρω σας τ' ἀνθρώπινα τὰ μίση,
καὶ τ' ἀνασαίνετε βαθιά — σὰν τὴν καρδιά μου ἐμένα.

Μὰ ὦ δέντρα τοῦ βουνοῦ, ψηλὰ κι ἀπὸ τὰ πάθη πέτρα,
πεῦν' ἀλαφρά, βαρεῖς ὀξυές, ἐλάτια ὄνειρεμένα,
μὲ τὸ βορριά, μὲ τὸ νοτιά, μὲ τὸν κακὸν ἀγέρα
πῶς τραγουδάτε ἀνέγνωστα — σὰν τὴν ψυχὴ μου ἐμένα.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

— Ἐπειδὴ ὡς τὴν ὥρα (Παρασκευὴ ἀπομυμήμερο) δὲν
ἦρθε ἡ διάρθρωση τοῦ «Ὁθέλλου» ἀπὸ τὴν Κέρκυρα, ἀνα-
καζόμεστε καὶ σὲ τοῦτο τὸ φύλλο νὰ μὴ βάλομας συνέχεια.

II.

Μὴ γυναικίκα ἀργοπορημένη, ποὺ γνώρισε ὅλους καὶ
κανένα, ποὺ στάθηκε πάντα ἀνάμεσα ζωῆς καὶ θα-
νάτου, γιὰτὶ κατὶ τῆς ἔλεγε νὰ πεθάνει, καὶ κατὶ
πῶς ἔπρεπε νὰ περιμένει ἀκόμα. Νὰ ὀλη ἡ ἱστορία.
Καὶ ἐπὶ τέλους ἔρχεται ἓνα πρωὶ, ποὺ δὲ θυμᾶται τί
πέρασε, ποὺ τῆς φαίνεται πῶς γεννήθηκε τώρα. Ρο-
δοχάρμα γύρω κι' ἀρχίζει νὰ ξεχωρίζει. Ὅλο ὁμορ-
φιές βλέπει, δεμένες μὲ τὸν ἴδιο παλμό. Ὅπου ἀγγίζει,
ἀναδρύζει καὶ ἀνθίζει ἡ γῆς. Χαρὲς λογιῶν λογιῶν
τῆς στρώνουν τὸ δρόμο, κ' οἱ παλιὲς θλίψεις τὴν χαι-
ρετᾶν, μὰ πιά δὲν τις γνωρίζει. Περνᾷ ψιλὴ καὶ λιγε-
ρή, ἀνάδοντας μὲ τὸν ἀέρα τῶν μαλλιῶν τῆς τις
ἀστρινες φωτιές. Ποιὸς θὰ τὴν πιστέψει; Πατάει γερὰ,
πατάει στερεὰ καὶ τὸ χῶμα δὲν εἶναι πιά στὰ βή-
ματά της τρεχούμενο νερό. Βρῆκε τὸν ἑαυτὸ της,
τὸν κύτταξε στὰ μάτια, τᾶπαν οἱ δύο του: καὶ
συμφώνησαν γιὰ πρώτη φορά. Ἡ σάρκα, τὸ αἷμα, οἱ
φλέβες, αὐτὸ ποὺ τρέμει καὶ ποὺ ὑπάρχει μέσα της,
ὅλα τὰ ἀσήμενα δικά της, τῆς μιᾶν ἀποκαλυπτικά
γιὰ κάποιον ἄνθρωπο ποὺ ζεῖ ἰσοδύναμα μὲ τοὺς θεούς.
Ἀκούει τὸν ἀχὸ ποὺ ἀνεβαίνει ἀπὸ βαθειά της, χαί-
ρεται τὴν ὑπαρξὴ καὶ τὸ θάνατο, γιὰτὶ μπορεῖ νὰ τὰ
ξεχωρίσει. Στὴν καρδιά της αἰσθάνεται τὴ συγκίνησι,
ποὺ λιώνει, γιὰ νὰ ξαναπλάσει τελειότερα. Καὶ μπρο-
στὰ στὴν ἀποκάλυψη τοῦ ἑαυτοῦ της, τεντώνει μάτι
ἐκπληκτικὰ, ἐλόφεγγα, καθάρια, σὰν τοῦ μικροῦ παι-
διοῦ.

III.

Χτὲς πρὸς τὰ μεσάνυχτα, ἐνῶ ἔτριζαν φριχτὰ τὰ
δέντρα τοῦ κήπου, μπῆκε στὴν κάμαρά μου ἓνας πα-
ράξενος ἄνθρωπος. Φαινόταν κιουρασμένος καὶ βαρὺς
ἀπὸ τὴ γνώση τοῦ κόσμου καὶ τὰ μάτια του τ' ἀνάδαν
δίψες θεϊκές. Μ' ἄρεσε πολὺ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Καὶ
μαζεμένη ὅπως εἶμουν στὸ κρῖο στρώμα, δὲν κουνή-
θηκα γιὰ νὰ μὴ τὸν ταράξω. Εἶχε περπάτημα φτε-
ρωτό, κι' ὅπου κύτταξε ἀνάδαν πλῆθος φωτάκια. Σὲ
λίγο ἔφεξε ὀλη ἡ κάμαρα σὰν οὐρανός. Κι' ἀφοῦ
κύτταξε τὰ πράγματα ἓνα-ἓνα, γύρισε κατὰ μένα. Ντρε-
πόμουν κ' εἶχα διπλωθεῖ μὲ τὰ μαλλιά μου, ποὺ εἶτανε
μακρὰ καὶ ζεστά. Ἦρθε κοντά μου, μὲ κύτταξε γλυ-
κύτερα, κι' ἀπὸ τὸν ἥλιο πρὸ πυρωμένα καὶ τραβώντας
μὲ ἀπὸ τὴ μέση, μὲ στύλωσε καταμεσῆς τῆς κάμαρας.
Στὸ ἀγγιγμά του ἔτρεμα σὰν πουλί. Ἐσχυψε κοντά
μου χλωμότερος ἀπὸ τὸ ὀρθρινὸ φῶς καὶ μοῦ εἶπε δει-
χνοντας τὸ ἄπειρο, μὲ χειρνομία ποὺ πρώτη φορὰ
τὴν εἶδα σὲ ἄνθρωπο: Πάμε νὰ σοῦ μάθω τὰ μυστικά
τῆς ζωῆς...

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ